

Ive Grahori:

Petletnega Miloša moška povest

6. Slikanje

Tisti travnik, kjer so se slikali, je med hlevom in krompirjevo njivo. Položen je, nekod pa strm. Vendar se je fotografu posrečilo najti toliko ravnine, da so vsi svatje stali na ravnem. Služkinje so prinesle stole. Nekateri gostje so sedli. V sredi skupine je videl Miloš očeta in mater, ženina in nevesto, pa

ves dan čudno gledajo, ampak tu se mu je zdelo, da bi brez Mice ne bilo nič, ne poroke, ne pojedine in niti pravega slikanja.

A o ni imel časa za take misli. Fotograf ga je zgrabil za prsi ter ga zasukal kot mlado mačko. Tudi mama je bila huda in Miloš je moral sesti pred očeta

še dva starejša sorodnika. Gospod župnik je stal v vrsti, nekako v sredi za onimi, ki so sedeli in velik je bil. Poleg njega je Miloš opazil župana: »Oba sta plešasta,« je dejal Janezu in že se je oziral, kje da je kuharica. Služkinje so razvrstili na obeh koncih, ob vrstah. Pogledal je, če so vse. Kuharico je takoj našel in se je ni mogel dovolj nagledati, tako se mu je zdela nakazana. Ona ima zmerom svoje posebnosti, bel predpasnik ima in s tem se bo slikala. Najbolj čudno pa je to, da ima tak ovratnik kakor gospod učitelj, in njen je še višji, pa pisan trak si je privezala. Ovratnik je previsok in ker je trd, jo reže, da mora uboga ženska držati glavo zmirom visoko, kakor da lovi vrabce. Miloš je opazil, da jo tudi drugi že

v travo. Tam je že slovesno čepel na prekrizanih nogah njegov brat Janez. To je bilo Milošu naenkrat všeč in zavpil se je in je še on sedel »po turško«.

Sedeči so tako in čakali precej časa. Fotograf je imel dosti dela, preden je vse spravil v red. Aparat je postavil na železno trinožno stojalo, pri katerem so noge premične in jih lahko podaljša ali pa skrajša. V zadnji vrsti mu nekaj ni bilo prav, lasje so se mu razkuštrali, tica zardela in kregala sta se z županom, ker je oni dejal, da bi bilo bolje drugače. To se je menda fotografu zamerilo. Domači so se resno držali.

Končno se je fotograf spet pokrnil s črno ruto. Skril se je pod njo do pasu, samo njegove roke so se zunaj premi-

kale. Premikal se je z aparatom tako dolgo sem in tja, da je našel pravo razdaljo. Nekaj časa je bil res smešen, ko je tako plesal brez glave. Potem je brž nekaj odvil in štel:

»Mir! Ena — dve — tri.«

Z roko je pritisnil tipko, ki je pritrjena na črni vravici — šklep!

Lepo se jim je zahvalil in se oddahnil. Oni pa so še sedeli in stali, ker niso vedeli, če je že slikanja konec ali še ne. Pa bilo je že vsega konec. Vstajali so in se zbirali okoli slikarja. Radi bi takoj zvedeli, kako bo in kdaj da prinese narejene slike. Mož je bil nekoliko v zadregi in je obljubil, da naredi fotografije v 14 dneh.

»Kako bo, pa ne vem,« je dejal. »Mallega nisem skoraj nič videl in ga najbrž ne bo dobro videti, ko je črn kot zamorček.«

S tem, da je Miloš zamorček, so imele posebno ženske mnogo opraviti. Mati je Marjanco oštela, da se ni dobro umil in bi ga morala zdrgniti z milom.

»Saj nič ne pomaga!« se je z jokajočim glasom opravičevala Marjanca. Postrani pa je Miloša narahlo udarila, ker se ga močneje ni upala in mu puhnila z vso jezo v uho:

»Zamorec!«

Zamorec? Zamorci prebivajo onkraj morja. »To ni nič hudega,« si je rekel Miloš in bilo mu je še všeč.

Črn pa je bil od solnca.

(In vendar se je, ko so čez 14 dni res dobili fotografije, tudi on videl na sliki. Toliko moramo tu povedati, da torej on ne bi bil prav nič kriv, če bi se bila slika pokvarila.)

Tako smo dobili sliko, na kateri je tudi Miloš. Pa ne tiste, ko je bos v samih hlačicah in majci s kratkimi rokavi, temveč pravo nedeljsko sliko. Miloš je v praznični rjavi obleki, ima lep ovrtnik in v gumbnici na prsih šopek z rožmarinom, razkrit in črn kot navadno, obut pa v črne čevljičke in črne nogavice. Ker čepi pri tleh in ima obraz v senci, morate dobro pogledati. Glejte! Tisti rjavi klopek, ki ga komaj opazite, to je Miloš, ta, ki je bil na svatbi svoje sestre, ki je tisti dan odhajala z doma in se ni več vrnila.

Odšla je popoldne. Slovo je bilo žalostno pa tudi veselo, ker je bratcem obljubila, da ju povabi k sebi na novi dom za počitnice.

Svatje so se naložili na dva nova vozčka, ki sta bila okrašena z zelenjem in cvetjem. Najlepše so pa okrasili koleseli, s katerim sta se odpeljala Milena in svak. Da bo odslej botra moral

klicati »svak«, to je bilo za Miloša spet nekaj zanimivega; zdelo se mu je, da njuno prijateljstvo lepo napreduje.

Po odhodu svatovske družbe se je dom nekoliko pomiril. Oni, ki so ostali doma, niso prav vedeli kaj početi. Jedil je bilo v dvorani še mnogo, a nihče ni hotel jesti. Povedati so si imeli marsikaj in so se zbirali po dva in dva. Marjanca, Janez in Miloš so prisluškovali. Toda velikih in zanimivih razgovorov ni bilo. Oče in mati sta ostala molčeča in resna; gotovo so vsi mislili na sestro in na družbo, ki so zdaj že na novem domu. »Tam bodo še jedli in pili,« si je mislil Miloš. Mogoče se tudi še enkrat fotografirajo. Zvečer pa odpotujeta nevesta in ženin na Bled.

Bled je lep kraj na Gorenjskem. Tja se moreš peljati z vlakom skozi Ljubljano in še naprej do visokih gora s krasnimi jezeri. Miloš je poznal dvoje pesmi, ki pravita kako je tam; sam pa si ni znal dobro predstaviti onih krajev, ker visokih gora še ni videl. Hribčkov je v njegovem kraju res mnogo, toda vsi so le hribčki. Triglav je visok 2864 metrov. Koliko je to?

Tako se je za Miloša sestrina svatba končala z novo mislijo na Ljubljano. Bil pa je preveč truden od hrupnega dne, da bi še s kom govoril. Le to je vedel, da sestre Milene ne bo več nazaj in da jo ima zelo, zelo rad.

7. Sestra

Pa je vendar prišla. Ze prvo nedeljo sta se sestra in njen mož, stric, boter, svak Pavle pripeljala k maši. Prinesla sta mnogo daril. Za vsakega v hiši sta imela nekaj; podobice in obeske, spominčke z Brezja in z Bleda. Najlepši so bili rdeči križci s podobico v sredi. Pred podobico je povečevalno stekelce in če pritisneš križke k očesu, se ti prikaže cerkvena Marije Pomočnice. Sestra je Miloša poučila, da sme le tisti človek darovati komu tak križek, kdor je res šel k »Mariji pomagaj« na božjo pot.

(Dalje prih. nedeljo.)

Marjka H.

Sladkosnedna Minka

Minka je bila jako sladkosnedno dekletce. Nič dobrega in sladkega ni bilo varno pred njo. Neštetokrat jo je uboga mamica rotila, naj opusti to grdo lastnost, in prosila ljubega Boga, naj pomaga njenemu otroku, da se odvadi te grde sladkosnednosti.

Vse zaman! Bratci in sestre so jo zasmahovali! Ko je mama delila sadje, ga ni nikoli dobila, ker ga je bila že vedno prej sama prilastila. A Bog varuj, če je zaduhala kje kak bonbonček ali čokolado! Tedaj je bila rajši tepena samo da je mogla oškrhljati sladčico!

Nekega dne je mamica pričakovala gostov. Rekla je Minki: »Skoči po dve ploščici najfinejše čokolade. Skuhala jo bom za svoje goste.«

Vsa srečna je Minka ogledovala lepo zavito čokolado. Oh, kako dobro dišil! Samo malo bi jo rada pogledala. Odvila je pisani ovojček in srebrni papirček. In že je tudi jeziček oblizoval sladko dobrotol! Pa to ni bilo dovolj.

Beli zobki so jo oškrtali okrog in okrog in ji pogrizli vse robove. Nazadnje je Minka zavila čokolado nazaj v papir in stekla domov.

Mamica je začudeno ogledovala tako slabo zavito čokolado. Kako žalostna pa je bila šele, ko jo je videla tako

strašno razmrcvarjeno. Hipoma pa se ji je izpremenil obraz in prijazno je dejala Minki: »Veš kaj, Minka! Tole čokolado pa le kar hitro nes nazaj, Ne morem jo rabiti. Trgovec mora imeti miši, ki so mu tako ogrizle čokolado. Reci mu, da hočem imeti za dober denar tudi dobro blago!«

Nazaj k trgovcu! Minki je postalo tisti hip strašansko vroče. Zdelo se ji je, kakor da bi jo nekdo s trdo pestjo zagrabil za ubogo srce in ga krepko stisnil. Tesnoben krik se ji je izvil iz ustec in uboga deklica je padla pred mamico na kolena in prosila: »Ljuba mamica, nikdar več ne bom sladkosnedna! Samo zdaj mi še odpusti in ne pošiljaj me nazaj k trgovcu.«

Dobra mamica se je Minke še enkrat usmili in je ni poslala nazaj v trgovino. In ta ji je poplačala njeno dobrotu s tem, da odsihod ni bila več sladkosnedna.

Maksa Samsa:

Po polju trava valovila

Po polju trava valovila,
bil vrt je s cvetjem posejan,
po njem je deklica hodila,
blesk nje oči — ko v cvetju lan...

Ni roka rož se dotaknila,
še božalo jih je oko —
a mladi deklici pri srcu
lepo je bilo in sladko...

Jeseni umirale so rože
in rumenel prej zelen log:
njo, ki nekoč je tu hodila,
pozval je k sebi večni Bog...

»Kje so oči, ki nekdanj zrla
na nas z ljubeznijo so vso?«
so rože v smrti vzdihovale
po njej jim bilo je hudo...

Gustav Struša:

V višavi

Zadnjič sem potoval v višavo. Pa ne z aeroplanom, ali balonom. Še sedaj se tresem, če se spominjam na tiste trenutke.

Na našem polju imam prijatelja prijaznega škrljanca, ki se vsak dan o mraku dviga v nebo in prepeva. Često ga obiščem. Prinesem mu nekaj črvov ali pa kakkega hrošča. Tudi sem že prepodil hudobne pastirje, ki so hoteli odnesti njegovo gnezdo.

Teh malenkostnih uslug škrljanec ni pozabil. Sam mi je ponudil svoje prijateljstvo. In odnesel sem ga ponosno čepečega na moji rami, na domači vrt, ki meji žitno poljano. Iz rdečega naprstecovega cveta sva pila bratovščino. Dobra je bila čista rosa in šele proti jutru sva se poslovila.

Prihodnji dan sem ga spet obiskal na polju. Dejal sem mu:

Lepo življenje imaš! Kar zavidam ti. Kako mogočno se dvigaš pod večer v višave, kjer prepevaš in se razigran vračaš. Tam ti ni treba poslušati raznih kritikov in puhloglavcev! Sam se pogovoriš s svojim Bogom!

Škrljanec me je zamišljeno pogledal. Ukazal mi je:

»Prinesi jutri črvo, kolikor jih moreš dobiti!«

Ze naslednji hip se je dvignil in zapel.

Kaj neki hoče? Zakaj mu bo toliko črvov? Sem se vprašal. Naslednji dan sem res kar ves dan kopal črvičke in ničesar drugega delal.

V mraku sem prišel na polje s velike posodo samih črvov. Škrljanec me je že čakal. Zaprthtal je krepke s peruti in tenko zapel.

In tedaj so prileteli od vseh strani poljski ptiči. Med njimi je bil še črni krokar. Pričeli so zobati črvičke. Ko so posodo izpraznili, mi je dejal moj prijatelj škrljanec:

»Danes boš potoval s nami. Tvoje želje bomo uslišali! Pojditmo!«

Naslednji hip so me obkrožili ptiči. Po vsem telesu sem mahoma čutil, kako so me prišli za obleko drobnih kljunčkov. Prav povsod so me držali. Nereda krokar ni našel med ptiči prostora. Pa me je s kljunom prav krepko pograbil za lase. Zbolelo me je, da so se mi pocedile solze. Rad bi ga bil prepodil, pa ga nisem mogel, ker so me tudi za roke držali kljunčki ptičev.

Tedaj je škrljanec zapel in se dvignil poleg mene kvišku. Takoj so se

dvignile s menoj druge ptice. Zazibal sem se in že sem plaval med nebom in zemljo.

Vedno više in više je hitel škrljanec pa tudi moji ptički. Glas poljskega pevca je postajal vedno zvočnejši in milejši. Med potjo smo srečavali njegove tovariše, ki so se že vračali na polje. Povpraševali so ga, kdo plava s njimi. Ni se zmenil za nja, saj je imel poln kljun naprevov.

Večerna sarja je odprla zlata okna na steda. Vse je sijalo nad menoj in okoli mene. Ozrl sem se na zemljo. V nižavi se je smejala blesteča pšenica. Škrljančkov dom. Drevje je bilo slično drobnim šopkom. Kmetje, ki se delali na polju, so bili videti kakor otroci, kasneje pa kakor žive igračka. Povsod pa je sijalo solnce. Migljajoči žarki so mi kakor ognjeni valovi vedno bolj zakrivali pogled na zemljo.

Škrljanec je še vedno pel. Njegova pesem je bila vriskanje in zmagovalni spev svobode. Odmevala je in trepetala. Zazdele se mi je, da so se oglasile skrivnostne orglje veselja in zaigrale mogočno melodijo.

Mahoma je škrljanec utihnil. Visoke nad njim se je pojavil mogočen orol.

»Orol! Orol! Nazaj na zemljo!« je zavrisnil škrljanec in pričel kakor kamen padati proti zemlji.

Začutil sem trepetanje drobnih ptičjih srčec in zastalo mi je srce. Kaj če me ptiči izpuste? Na zemljo bom priletel, med zlatoklase pšenice in jo oškropil s svojo krvjo.

Še preden sem končal svoje misli, sem čul poleg sebe drobno gruljenje divjega goloba:

»Človek! Ne boj se! Naš prijatelj si. Varno te položimo nazaj, od koder smo te prinesli! Poglej škrljanca, je že pristal. Tudi mi bomo takoj na tleh. Orel se spušča k nam. Brani nas!

Spet sem začutil nemirno utripanje ptičjih srčec. Vedno urneje so se spuščali na polje. Orel je pa plaval nižje in nižje. Še enkrat so ptice močno zakrillile s perotmi in že smo pristali sredi njive.

Prav tedaj pa je padel na tla tudi orel. Popadel sem ga za kremplje. Skušal me je pograbit s kljunom. Zadel me je na roko, ki je pričela krvaveti. Ker je čutil, da je šibkejši — je odletel. Ptiči so bili rešeni.

Utrujen sem obležal med pšenico. Škrljanec mi je pričel peti uspavanko. Zaspal sem. Ko sem se zbudil, je ležalo nad poljem mlado jutro.

Tisto noč sem prvič prenočil pod milim nebom.

Ivan Albreht:

Med polji

Med polji se ceste razpete in pota, v daljavi se Sava srebri, tik kraj obzorja srdito hropeč viak se ob reki podi.

Solnce se magne in zarjo pokliče, reka škrlatno v valih zardi; viak je izginil, le veter šumi še, zvon se prijazno v večer oglaš.

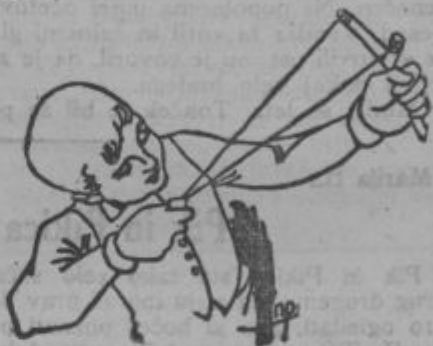
Mir in ljubezen, dobroto oznanja. Nič se ne boj, kot si ujal in ubog, stisni se k meni, ker v tiho samoto k svojim z večerom prihaja sam Bog!

Manica:

Previdnost povsod!

Blažena poletna doba, ki nudi mladini toliko razvedrila, zabave in zdravga prostega gibanja v božji naravi! Kak užitek je to, po dovršenem šolskem letu — zlasti še, če je dovršeno z dobrili uspehi — tekati brez skrbi po travniku, v gozdu ali na katerikoli igrišču. Seveda, preobčestni in preveč predrzni otroci tudi pri igranju ne smejo bitil Previdnosti je treba povsod! V pouk in svarilo naj služijo naslednje vrstice.

V neki zasavski gorenjski vasi so se fantički igrali s tem, da so streljali »pračo«. Prača to je konec lesa, ki se od sredine proti vrhu cepi v dva dela in izgleda kot rogovi. Na koncu obeh delov se pritrdi vrvice v sredino vrvice se položi kamen, potem se nategne, pomeri in spusti kamen, ki brenči na določeni prostor, seveda, če strelec dobro pomeri.

Otroci so imeli tik ob oglu nekaj starih plank zarisan s kredo velik krog in v ta krog so leteli ali vsaj morali bi leteti streli. Vsak strel, pogodben ali nepogoden, je spremljal krik in smeh vseh igralcev.

Med »strelce« je tedaj prispe: Zabarjev Tonček, edini sin premožnega kmeta. Zaprošil je, če bi smel streljati tudi on. Ker so imeli tovariši dobreža Tončka radi, so mu takoj izročili pračo. Tonček je vzel kamen, ga naravnal, nategnil in pomeril.

V tistem hipu na je pritekel izza ogla Zabrdnikov Janezek in — ojoj — kamen je zadel Janezka v desno oko. Ubogi deček je padel in glasno zakričal. A tudi vsi drugi so začeli vpiti in jokati, ko so opazili dečkovo oko, ki je postalo na mah vse krvavo.

Tonček se je od strahu skoro xgrudil. Brez besed se je ves opotekajoč podal domov in se, v svesti si svojega

greha, iz strahu pred kaznijo zaril v seno.

Kmalu pa ga je iztaknil oče in ga vsega prenadenelega in trepetajočega potegnil iz mrve.

Dvignil ga je visoko od tal, pogledal mu v obraz in rekel z vročim glasom:

»Otrok, ne bom te pretepal in tudi drugače ne kaznoval. Kazen, katero si nakopal danes samemu bi je tako velika, da te bo mučila vse življenje!»

Tonček, ki je bil prepričan, da ga bo oče pretepel, je bil nekam ves presenečen. Ni popolnoma umel očetovih besed. Vendar ta votli in žalostni glas iz očetovih ust mu je govoril, da je zakrivil nekaj zelo hudega.

Minila so leta. Tonček je bil že po-

staven možak in gospodar vsega očetovega imetja. Srčno dober je bil Zabrtnikov mu Janezku, nel ga je stalno pri sebi da mu je pomagal pri gospodarstvu in nadzoroval posle. Bila sta si najboljša prijatelja. Vendar pa, kadar je mladi gospodar zazrl Janezkovo prazno desno očesno votlino, ga je zapelilo pri srcu in tedaj se je vedno spomnil na besede svojega, zdaj že pokojnega očeta:

»Kazen je tako velika, da te bo mučila vse življenje».

»O, zdaj je pač dobro razumel tiste besede...

Zato otroci, le bodite veseli, le igrajte se, toda bodite previdni pri igri, da se tudi vam ne pripeti kaj podobnega.

Marija Hl:

Pik in Pikica na plavalni tekmi

Pik in Pikica sta tako zelo slična drug drugemu, da si ju moraš prav dobro ogledati, ako ju hočeš poznati posamič. To navihanca tudi prav dobro

vesta in sta stvar pri prvi priliki izrabila. Nekje v Italiji so priredili plavalno tekmo na 30 km; mislim vsaj, da jih je bilo toliko. No pa saj nič ne de, če je bil kak kilometer več ali manj! Skratka, Pikica se je priglasila k tej mednarodni tekmi. Pika pa ni bilo nikjer na spregled.

V elegantnem skoku je startala Pikica in v brzem tempu rezala valove. Z navdušenjem je gledala množica urno plavalko.

Toda komaj je Pikica izginila gledalcem izpred oči, se je pognala k bregu, splezala na kopno in se vlegla na toplo sonce.

Na koncu jezera pa je čakal Pik skrit v grmovju, in ko je od daleč videl izmučene plavače, je spočit smuknil v vodo in v svežem, urnem tempu kot prvi priplaval na cilj.

Gromovito pozdravljanega od ljudstva in okrašenega s cvetjem, ga je slikar posnel v zmagovalski pozi in vsi

časopisi so objavili njegovo sliko na prvi strani. Nikomur s. niti sanjalo ni, da bi bil tudi on žrtev prebrisane potegavščine.

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.

Čarobna piščalka

(Po stari pravljici)

Zivel je nekoč čarovnik, ki je imel zelo dolge noge in na sebi strgano obleko. Čudovito pa je igral na svojo piščalko. Ko je potoval po svetu, je prišel tudi v mesto Hamlin. V tem mestu so bile podgane velika nadloga in nesreča mestnih prebivalcev. Popotnik z

dolгими nogami in s strgano obleko je vprašal mestnega župana: »Koliko mi daste, če vas rešim podganje nadlego?«

»Pet tisoč kron,« je dejal župan smeje se, ker ni verjel, da bi mogel popotnik pomagati. »Pet tisoč kron,« so kričali meščani, ki so čudaku zaupali.

»Dobro,« pravi piskač in gre na ulico. Tam začne piskati na svojo piščalko in hodi iz ene ulice v drugo, da obhodi vse mesto. Tedaj so pritekale iz vseh hiš podgane, velike in majhne ter šle za njim. Tako je prišel do gore, ki je bila na koncu mesta. Gora se je odprla pred piskačem in on je vstopil, še vedno piskajoč na svojo piščalko. Za njim so se pa gnetle in pehale podgane prav vse: majhne in velike. Tedaj se je gora spet zaprla in podgane se niso več vrnile v mesto in niso več bile prebivalcem v nadlego...

Minilo je leto in piskač je prišel ter zahteval, da mu plačajo pet tisoč kron, kakor so se zmenili.

»Kaj še!« so rekli meščani, ki niso imeli v hišah več podgan. »Kaj še!« je dejal župan, ki se že ni več spominjal, da bi kdaj imel miši.

»Prav je,« je rekel piskač. Šel je na cesto ter pričel piskati na svojo piščalko. Po vseh mestnih ulicah in cestah. Tedaj so pritekli otroci, prav vsi otroci, veliki in majhni, ter so sledili piskaču pojoč in plesoč. Prišli so tako

do gore, ki je bila na koncu mesta. In gora se je odprla pred piskačem, ki je vstopil še vedno piskajoč na svojo piščalko. Za njim so se pa gnetli in pehali in vstopili v goro vsi otroci, veliki in majhni. Potem se je gora spet zaprla in otroci se niso več vrnili v mesto.

ZA SPRETNE ROKE Padalo

Iz svilenega papirja si izrežemo krog s premerom do 30 cm, katerega preganemo najprej na polovico, potem na četrtno in osmino. Na pregibe ob robu kroga prilepimo 8 malih krožno izrezanih papirčkov iz navadnega papirja, skozi katere s šivanko vdenemo niti navadnega sukanca, ki naj imajo na enem koncu vozel, da se pritrdijo na papir. Vseh osem niti zvežemo spodaj v vozel in nanj pritrdimo primerno velik kos lepenke.

Padalo je zdaj gotovo in ga lahko po pregibih zložimo in vržemo v zrak ali pa s kake višine na zemljo. Pri letu se bo padalo odprlo ter polagoma padlo na zemljo. Ob zelo vročih dnevih lahko padalo uporabimo tudi kot balon. Ako ga namreč spustimo ob prisolčni steni hiše bo topli zračni tok, ki gre ob zidu navzgor, vzdignil padalo do strehe, nakar bo spet počasi padlo na zemljo.

Otroške narodne popevke

O svetem Vidu, to je 15. junija so zelo dolgi dnevi. Teda j smo otroci peli, ali bolje rečeno kričali:

»O svetem Vidu
se noč in dan vidu,
če se stegnemo,
vanjga (v dan) dregnemo,
če se skrčimo,
vanjga trčimo.«

Na dan sv. Janeza Krstnika (24. junij) pa smo zakrožili:

»Sveti Janez se nam smeje
z neba nam kresnice seje.
Kresnice bomo polovili
v koških v mesto jih znosili,
drago bomo jih prodali
za cekine zamenjali
in kupili velik grad,
ki imel bo tristo vrat.«

Zlogovnica

nuh, son, vo, gai, na, grad, bla, dra, edi, ie.

Zloži iz gornjih 10 zlogov ime velikega izumitelja, ime mesta v Dravski banovini, ime dečka, ki se noče učiti in ime omare oziroma skrinje, v kateri shranjujemo denar. Če pravilno postaviš besede drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime znanega letovišča v Dravski banovini.

Lestvica

I	IV
2	7
1	2
5	5
1	5
9	8
3	8
6	2
II	III

pesnik

vulkan na Siciliji

zelenje iglastega drevoja

Vstavi namesto številk črke I–II in III–IV hodita po lestvici v hlevce in iz hlevca.

Bistrim glavicam

Rešitev.

Knjiga je imela 500 listov. Janke je izmeril debelino knjige. Bila je 25 mm debela, torej pride 20 listov na 1 mm. 1 list pa je debel eno dvajsetinko milimetra.

Številnica

1, 2, 3, 2, 4, 5, 6, 1

2, 3, 2

3, 6, 5, 2, 1

2, 4, 2

4, 6, 1, 2

5, 6, 1, 2, 3

6, 3, 2

1, 4, 2, 5, 2

Prva vodoravna in prva navpična vrsta dasta ime ptiča pevca.

žensko krstno ime

sorodnik

papiga

lekoča voda

zob

števnik

del gnjati

Križaljka „Blejski otok“

Pomen besed

Navpično: 1. letovišče v Dravski banovini, 2. gozdovnik, 3. divja mačka, 4. veleknjig glagola »moliti«, 5. sve-

topisemska oseba, 7. veznik, 8. vodna rastlina, 10. gai, 12. kratica.

Vodoravno: 2. stran neba, 4. poljska cvetica, 6. kras, 9. zemljiška mera, 11. začimba, 12. slovo, 13. osebni zaimek, 14. soteska pri Bledu.

Rešitev križaljke »Petelin«

Navpično: 1. petelin, 3. zaseda, 7. kokoš, 8. oko, 9. Saša, 13. av! 16. to.

Vodoravno: 2. es, 4. to, 5. es, 6. len, 7. kos, 10. kda, 11. bokal, 12. Nada, 14. koš, 15. avto, 17. ah, 18. os.

Rešitev dopolnjevalke kres.

